

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΑΣΧΑ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς τῆς Ἐπαρχίας μας

Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ποιὸν καλύτερο παιάνα, ποιὸ ὠφελιμώτερο μήνυμα, ποιὸ ἡδονικότερο αἶσθημα θὰ μπορούσε νὰ διασχίσει ἀπὸ ἄκρο σὲ ἄκρο τὴν Πατρίδα μας καὶ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἀπὸ τὸ μήνυμα τοῦ Θεανθρώπου ποὺ νίκησε τὸν Ἄδην καὶ ἐπιστρέφοντας ζωντανὸς ἀπὸ τὴν περιπέτεια τοῦ θανάτου του, σήκωσε τὴν ταφόπετρα καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς;

Ποιό πραγματικό γεγονός θα μπορούσε να διώξει την απογοήτευση από την καρδιά μας, να φέρει ελπίδα στην ψυχή και χαμόγελο στα χείλη μας από την Ανάσταση του Χριστού;

Έτσι αισθάνθηκαν οι Απόστολοι όταν είδαν τον Δάσκαλο αίμόφυρτο στο Σταυρό, όταν αντίκρυσαν τον Κύριο γυμνό στον Γολγοθά, όταν είδαν τον Θεό να καταχωνιάζεται σε Τάφο. Επέστρεψαν θλιμμένοι, με τσακισμένα τὰ όνειρα, κομματιασμένη την καρδιά από τον πόνο και τὰ μάτια πνιγμένα στα δάκρυα.

«Όλα τέλειωσαν, έσβυσαν όλα, χάθηκαν τὰ πάντα», σκεφτόντουσαν.

Και τότε τους απάντησε ο Θεός...

...«χαίρετε», τους είπε ο Αναστημένος, «και πάλι σᾶς τὸ λέω, να χαίρεστε»!

...«ἦρθα, για να μην φύγει ποτέ η χαρά από την καρδιά σας και τὸ χαμόγελο από τὰ χείλη σας»!

...«μόνο, μείνετε μαζί μου. Όπως είναι ένωμένο τὸ ἀμπέλι με τὰ κλήματα. Επειδή, χωρίς έμένα δέν μπορείτε να κάνετε τίποτε»!

... «έγὼ ἦρθα για να ζήσετε... και την ζωή που έγὼ σᾶς δίνω δέν θα μπορέσει κανείς να σᾶς την πάρει»!

Πατέρες, Άδελφοί και Άδελφές μου,

Πιστεύω ότι οι Όρθόδοξοι Έλληνες και ως Έλληνες αλλά και ως Όρθόδοξοι, έχουμε πέσει πολύ χαμηλά. Χαμηλότερα να κατεβοῦμε δέν έχει.

Καταντήσαμε αυτό που περιγράφει η Ἀποκάλυψη, «μοιάζουμε με ζωντανούς, ὅμως στὴν πραγματικότητα εἴμαστε πεθαμένοι» (3,1). Ἠθικά, κοινωνικά καὶ ἔθνικά, περισσότερο νὰ πεθάνουμε δὲν γίνεται. Μόνο νὰ σηκωθοῦμε ἔχουμε. Μόνο νὰ ἀναστηθοῦμε μπορούμε. Ὡς πρόσωπα, ὡς οἰκογένειες, ὡς κοινωνία, ὡς πολιτεία, ὡς Κράτος.

Ἄν ἐπιστρέψουμε στὸν Χριστό, ἂν ἀφήσουμε τὴν Πίστη νὰ κατευθύνει τὴν ζωὴ μας, ἂν ζήσουμε τὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, τότε θὰ ἀναστηθοῦμε οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες.

Μέχρι τώρα, τί πετύχαμε;

Βγάλαμε τὶς εἰκόνες ἀπὸ τὰ Σχολεῖα, συγκροτήσαμε οἰκογένειες χωρὶς Χριστό, οἰκοδομήσαμε τὴν κοινωνία μας χωρὶς Πίστη, ζοῦμε τὴν καθημερινότητά μας ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Οἱ καμπάνες ἐνοχλοῦν, οἱ εἰκόνες δὲν χρειάζονται, τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα προκαλοῦν. Ἡ Ἐκκλησία, λένε, νὰ μὴν ἐνοχλεῖ, τὸ Εὐαγγέλιο νὰ μὴν ἐπηρεάζει, ἡ Κατήχηση νὰ εἶναι προαιρετική...

... καὶ νὰ τὰ ἀποτελέσματα. Μιὰ Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα καθημαγμένη, γυμνή, φοβισμένη, ἀπογοητευμένη, μὲ τὰ παιδιά της διωγμένα, δίχως ἐλπίδα, χωρὶς αὔριο.

Ὅμως, Ἀγαπητοί, Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου... Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἄρα, λοιπόν, ὅλοι μπορούμε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Νὰ βγοῦμε ἀπὸ τοὺς τάφους, νὰ σηκωθοῦμε ψηλότερα οἱ πεσμένοι, νὰ ἀναστηθοῦμε οἱ νεκροί!

Ἄρκεϊ νὰ τὸ θελήσουμε. Ἄρκεϊ νὰ μὴν συμβιβαστοῦμε μὲ τὴν μιζέρια τῆς κατάντιας μας.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Νὰ ἀναστηθοῦν τὰ θλιμμένα πρόσωπα, οἱ πεθαμένες συνειδήσεις, οἱ οἰκογένειες, οἱ ἀρχές, οἱ ἀξίες, ἡ Παράδοσή μας τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Νὰ ἀφήσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ πνεύσει στὴ ζωὴ μας, νὰ δροσίσει τὸ μυαλό μας, νὰ φωτίσει τὶς ἀποφάσεις μας.

Γιὰ νὰ ἐπιστρέψει ἡ χαρὰ στὰ φοβισμένα πρόσωπά μας καὶ ἡ ζωὴ στὸν γκρίζο βίο μας.

Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀγαπητοί μου!

«Καὶ στὰ δικά μας»!

Εὐχέτης στὸν Ἀναστημένο Κύριό μας γιὰ ὅλους σας

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἀλεξάνδρουπόλεως

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος